

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 53/2025
31.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., против туженог Јавно предузеће „Скијалиште Бесна Кобила“ – у ликвидацији, Врање, кога заступа Градско правобранилаштво у Врању, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3948/23 од 26.09.2024. године, у седници већа одржаној 31.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3948/23 од 26.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3948/23 од 26.09.2024. године, преиначена је пресуда Основног суда у Врању П1 222/22 од 04.10.2023. године, тако што је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор за 2016. годину исплати износ од 73.030,00 динара са законском затезном каматом од 02.03.2017. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев у делу за исплату законске затезне камате на досуђени износ за период од 13.02.2017. године до 01.03.2017. године и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 144.534,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у

поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП на коју се ревизијом указује. Повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се ревизијом указује, по члану 407. став 1. ЗПП, не представља разлог због кога се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време, по основу уговора о раду од 08.10.2012. године, на пословима ... Сектора за ..., Планинарског дома "..." у ... почев од 18.10.2012. године. Тужиоцу је решењем о дужини трајања годишњег одмора од 30.05.2016. године утврђен годишњи одмор за 2016. годину у трајању од 25 радних дана и у образложењу решења су наведени критеријуми на основу којих је одређена дужина трајања од укупно 25 радних дана, уз позивање туженог на чл. 73. Закона о раду којим је предвиђена могућност да запослени користи годишњи одмор у два дела и то први у трајању најмање од две радне недеље најкасније до 31.12.2016. године и други део најкасније до 30.06.2017. године, а у зависности од потребе, и да послодавац одлучује о времену коришћења годишњег одмора уз консултацију запосленог. Тужиоцу је радни однос престао 31.01.2017. године по Споразуму о престанку радног односа бр. .../...-... и над туженим је отворен ликвидациони поступак 13.02.2017. године. Тужилац је ликвидационом управнику туженог поднео пријаву потраживања бр. .../... заведену код туженог 09.06.2017. године, заједно са још 24. поверилаца. Обавештењем о признатом потраживању од 08.06.2017. године, ликвидациони управник туженог ББ је признао пријављено потраживање тужиоца по пријави од 08.06.2017. године у укупном износу од 359.898,91 динар, са напоменом да дуговање тужиоца према ЈП „Скијалиште Бесна Кобила" у ликвидацији износи 409.494,50 динара. Из обавештења се утврђује и структура потраживања тужиоца, као и да је истом признато и потраживање по основу неискоришћеног годишњег одмора за 2016. годину у износу од 85.348,00 динара. Из обавештења од 14.02.2018. године о измени и допуни обавештења о признатом потраживању од 08.06.2017. године, признаје се део пријављеног потраживања тужиоца, по пријави од 07.06.2017. године у укупном износу на име главног дуга од 194.906,82 динара. Ликвидациони управник туженог ВВ је оспорио део пријављеног потраживања повериоца, овде тужиоца, и то за износ од 164.992,00 динара, где је, између осталог, оспорено потраживање на име накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за 2016. годину, јер је поверилац изгубио право на ову накнаду из разлога што није започео и искористио најмање 10 радних дана годишњег одмора у првом делу до краја 2016. године, одобреног по решењу о годишњем одмору од 30.05.2016. године. Налазом и мишљењем вештака економско финансијске струке од 05.07.2021. године, утврђена је висина накнаде за неискоришћени годишњи одмор у износу од 73.030,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, применом правила о терету доказивања из одредби чланова 228. и 231. Закона о парничном поступку, закључио да тужилац није доказао да кривицом туженог није могао да искористи годишњи одмор, сходно решењу о годишњем одмору од 30.05.2016. године, због чега је, позивајући са на пасивно држање тужиоца током поступка, нашао да је тужбени захтев неоснован.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, налазећи да је тужилац у оквиру законског рока пријавио потраживање ликвидационом управнику, а тужбу је поднео пре истека рока за оспоравање обавештења од 14.02.2018. године, из чега произлази да није преклудира у остваривању свог права. Према становишту другостепеног суда, чињеница да је тужени донео решење о годишњем одмору за тужиоца за 2016. годину, не ослобађа туженог одговорности за накнаду штете, имајући у виду да наведено решење не садржи период у коме је тужиоцу омогућено да искористи годишњи одмор, једнократно или у деловима, из чега произлази да му је тужени то право ускратио јер није решењем конкретизовао период у коме тужиоцу омогућава да искористи спорни годишњи одмор.

Изложено правно становиште другостепеног суда и разлоге на којима је оно засновано прихвата и Врховни суд, због чега наводе ревизије туженог сматра неоснованим.

Према члану 68. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/2014), запослени има право на годишњи одмор у складу са овим законом (став 1.), овог права не може да се одрекне, нити му се то право може ускратити или заменити новчаном накнадом, осим у случају престанка радног односа у складу са овим законом (став 4.).

Према члану 75. Закона о раду, у зависности од потребе посла, послодавац одлучује о времену коришћења годишњег одмора, уз претходну консултацију запосленог (став 1.). Решење о коришћењу годишњег одмора запосленом се доставља најкасније 15 дана пре датума одређеног за почетак коришћења годишњег одмора (став 2.).

Према члану 76. истог закона у случају престанка радног односа послодавац је дужан да запосленом, који није искористио годишњи одмор у целини или делимично, исплати новчану накнаду уместо коришћења годишњег одмора, у висини просечне зараде у претходних дванаест месеци, сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора (став 1.). Накнада из става 1. овог члана има карактер накнаде штете (став 2.).

Код чињеничног утврђења да је тужиоцу решењем о дужини трајања годишњег одмора од 30.05.2016. године утврђен годишњи одмор за 2016. годину у трајању од 25 радних дана, а да тужилац до дана престанка радног односа 31.01.2017. године није користио годишњи одмор за 2016. годину, правилан је закључак другостепеног суда да тужилац има право на накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор у случају престанка радног односа, у висини просечне зараде у претходних дванаест месеци, сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора.

Супротно наводима ревизије, чињеница да се тужилац није обраћао послодавцу захтевом за коришћење годишњег одмора, нема утицаја на право тужиоца на накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор у случају престанка радног односа. Наиме, из цитираних законских одредби произлази да обавеза предузимања активности у циљу остваривања гарантованог права запосленог на коришћење годишњег одмора, постоји на страни послодавца. Самим тим, код чињенице да тужени није поступио по одредби члана 75. Закона о раду и није уз консултацију запосленог, у зависности од потребе посла, одлучио о времену коришћења годишњег одмора, те да тужилац до престанка

радног односа није користио годишњи одмор за 2016. годину, тужиоцу припада право на накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор, сходно члану 76. Закона о раду.

Такође, супротно наводима ревизије, тужилац није преклудирао у остварењу свог потраживања у смислу члана 535. став 4. Закона о привредним друштвима, будући да је тужилац благовремено пријавио предметно потраживање у ликвидационом поступку, које, иако је било признато обавештењем ликвидационог управника о признатом потраживању од 08.06.2017. године, накнадно је, након подношења тужбе у овом поступку, оспорено обавештењем ликвидационог управника од 14.02.2018. године, из чега произлази да је тужба поднета пре истека рока из члана 535. став 4. Закона о привредним друштвима, при чему, у смислу члана 535. став 5. истог закона, ако је до тренутка пријема обавештења о оспоравању потраживања, поверилац против друштва већ покренуо поступак о том потраживању пред надлежним судом, није дужан да покреће нови поступак по пријему обавештења о оспоравању потраживања.

Ни осталим наводима ревизије не доводи се у питање правилност и законитост побијане пресуде, будући да је другостепена пресуда донета правилном применом материјалног права.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић